

Daniels Bog - Nummer tyve

Daniel og Åbenbaringen: Afsløring af det profetiske billedtæppe om rigers opkomst og fald

Jeff Pippenger

2023-12-15

Søster White fremhæver ofte, at de profetiske lærdomme, som det er nødvendigt at forstå, fremstilles gennem rigers opkomst og fald.

"Af nationers opkomst og fald, sådan som det tydeligt fremgår i Daniels Bog og Åbenbaringen, må vi lære, hvor værdiløs den blotte ydre og verdslige herlighed er. Babylon, med al sin magt og pragt, hvis lige vor verden siden aldrig har set — magt og pragt, som for datidens mennesker syntes så fast og varig — hvor fuldstændigt er det ikke forsvundet! Som 'græssets blomst' er det gået til grunde. Jakobsbrevet 1:10. Således gik det medo-persiske rige til grunde, og Grækenlands og Roms riger. Og således går alt til grunde, som ikke har Gud til grundvold. Kun det, som er forbundet med hans hensigt og giver udtryk for hans karakter, kan bestå. Hans principper er det eneste bestandige, vor verden kender." Propeter og konger, 548.

De kongerigernes „opgang og fald“, som fremstilles i Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring, er omdrejningspunktet for en korrekt tilgang til studiet af profetierne. Babylons fald forbilledliggøres ved Nimrods Babels fald i 1 Mosebog kapitel elleve. Dernæst falder Babylon igen i Daniel kapitel fem. Pavemagtens historie om dens opstigning til magten i år 538 og dens efterfølgende fald i 1798 er ligeledes et forbillede på Babylons endelige fald, for pavemagten er profetisk det åndelige Babylon. Pavemagten faldt i 1798, og Johannes' Åbenbaring kapitel atten skitserer dens endelige fald. I Daniel kapitel elleve, vers femogfyrre, kommer pavemagten, der dér fremstilles som kongen i nord, til sin ende uden nogen til at hjælpe sig. Dette finder sted, når nådetiden afsluttes, for vers femogfyrre i kapitel elleve og vers ét i kapitel tolv fremstiller den samme historie.

Og han skal opslå sit palads' telte mellem havene ved det herlige hellige bjerg; men han skal komme til sin ende, og ingen skal hjælpe ham. Og på den tid skal Mikael stå frem, den store fyrste, som står dit folks børn bi; og der skal være en trængselstid, som der ikke har været mage til, siden der blev folkeslag til, lige indtil den samme tid; og på den tid skal dit folk blive frelst, enhver, som findes indskrevet i bogen. Daniel 11:45, 12:1.

Den anden engels budskab er opbygget på den kendsgerning, at Babylon er faldet to gange. Det bogstavelige Babylon, repræsenteret ved Nimrod og Belsazzar, faldt to gange, og det åndelige Babylon faldt i 1798 og gør det igen, når nådetiden for menneskene afsluttes.

Og en anden engel fulgte efter og sagde: Faldet, faldet er Babylon, den store stad, fordi hun har givet alle folkene at drikke af sin utugts vredes vin. Åbenbaringen 14:8.

Gentagelsen af Babylons fald hos den anden engel udgør den profetiske begrundelse for at identificere fordoblingen af ord og vendinger i Skrifterne som et symbol på de forenede budskaber fra den anden engel og Midnatsråbet. Den bekræfter også det princip, som Søster White har

påpeget, nemlig at studiet af profetien bygger på de rigers opkomst og fald, som er fremstillet i Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring. Den illustrerer det forhold, at for at forstå Babylons fald må den, der studerer profetien, samle alle Babylons fald, »linje på linje«, for at fastslå det rette profetiske budskab om Babylons endelige fald.

Babylons fald to gange i den anden engels budskab er baseret på den profetiske regel, som fastslår, at sandheden stadfæstes ved to vidners vidnesbyrd. Fordoblingen af Babylons fald inden for budskabet repræsenterer den profetiske metode, som i Bibelen identificeres som den sildige regn. Denne hellige metode, som er den sildige regn, er anvendelsen af at sammenføre forskellige profetiske linjer „linje på linje“. Når den benyttes af den, der studerer profetien, stadfæster metoden den sildige regns „budskab“. Den sildige regns budskab, som stadfæstes gennem anvendelsen af den hellige metode, forkyndes derefter i de sammensatte profetiske historier om den anden engel og Midnatsråbet. Dette var sandt i historien om den første engels bevægelse, og det er sandt i dag i historien om den tredje engels bevægelse.

Kapitel fire og fem i Daniels Bog udgør den historiske linje, som omfatter Babylons opkomst og begyndelse, repræsenteret ved Nebukadnezar i kapitel fire, og derpå Babylons fald og afslutning, repræsenteret ved Belsazzar i kapitel fem. Tilsammen frembringer de én profetisk linje. Den profetiske linje, som disse to kapitler frembringer, skal lægges hen over Daniel kapitel et til tre for at fastslå budskabet om silde-regnen.

De to kapitler fremstiller Nebukadnezars fald og genrejsning samt Belsazzars fald og ødelæggelse og fremstiller derfor Babylons fald ved linjens begyndelse og afslutning. Den profetiske linje, som skabes af de to kapitler, er opbygget over, at Babylon falder, rejser sig og derpå falder igen. Dette forhold alene identificerer, at disse to kapitler repræsenterer den anden engels budskab. De to kapitler repræsenterer historien om jorddyret i Åbenbaringen 13, og i denne historie forkyndes den anden engels budskab og Midnatsråbet to gange.

Derfor vil vi, før vi begynder vor behandling af Daniels fjerde og femte kapitel, identificere den hellige metodologi, som er den sildige regn, og dernæst vil vi ved at anvende denne metodologi identificere den sildige regns budskab.

Et betydningsfuldt vejmærke i den første og den anden engels historie var den metodologi, der blev repræsenteret ved William Millers regler for profetisk fortolkning. Disse regler blev brugt af mænd til at identificere Midnatsråbets budskab, og dette budskab var sildigregns budskab for den historie. Et betydningsfuldt vejmærke i den tredje engels historie er den metodologi, der fremstilles som "Profetiske Nøgler". Disse regler skal bruges i forbindelse med William Millers regler for at identificere Midnatsråbets budskab i vor nuværende historie, og det budskab, som nu bliver stadfæstet ved disse regler, er sildigregns budskab for de sidste dage. Millers regler repræsenterer tidligregnen i jorddyrets profetiske historie, og disse regler sammen med "Profetiske Nøgler" repræsenterer sildigregnen i jorddyrets profetiske historie.

Den sildige regn er den metodologi, der anvendes for at frembringe budskabet. Der er dem, som bliver bedraget, fordi de søger den sildige regns erfaring uden først at søge det budskab, som frembringer erfaringen. Kristenhedens pinsekirker er et tydeligt eksempel på dette bedrag. Den

samme form for vildledt retning står til rådighed for dem, som ganske vist søger den sildige regns budskab, men nægter at søge den metodologi, som identificerer og stadfæster den sildige regns budskab. Uden den rette metodologi kan det rette budskab ikke identificeres. Uden det rette budskab er den rette erfaring en umulighed.

Betydningen af dette bibelske forhold forbliver uerkendt af de fleste, for de har aldrig overvejet muligheden af, at der findes én rigtig måde at studere Bibelen på, og at der findes mange forkerte måder at studere Bibelen på. Den forkerte måde at studere Bibelen på, som langt oftest vælges, er at stole på andre menneskers meninger om, hvad Bibelen lærer. Dette er et så almindeligt anliggende blandt mennesker, at hver kirke organiserer et system for at imødekomme dette fejlagtigt opfattede behov hos deres hjord. Dette falske behov frembringer det falske værk at etablere et system af ledere, som identificeres som de åndelige eksperter i bibelsk forståelse, der korrekt skal lede den utrænede hjords forståelse. Bibelen angiver ganske vist et meget ordnet system for en kirkes struktur, som omfatter ældste, profeter og lærere, men Bibelen godkender aldrig den fordærvelse af kirkelig organisation, som frembringer et system af ledere, der er blevet ordineret til at fastslå, hvad der er eller ikke er sandhed, og derefter, hvem der er og hvem der ikke er en kætter.

Stræb efter at fremstille dig selv som godkendt for Gud, en arbejder, som ikke behøver at skamme sig, idet du ret deler sandhedens ord. 2 Timotheus 2:15.

En menighedsleder skal formane, irettesætte, undervise og værne imod falske læresætninger og imod dem, som fremmer de falske læresætninger, men vi skal hver især „stræbe efter at fremstille“ os selv „som prøvede for Gud“ ved „ret at udlægge sandhedens ord.“ For at gøre dette må vi kende den metode, som Bibelen angiver som den rette måde ret at udlægge sandhedens ord på. Esajas' Bog fremlægger disse spørgsmål i sammenhæng med den sidste regn, og det er derfor dér, vi vil begynde.

På den dag skal Herren med sit hårde og store og stærke sværd straffe Leviatan, den flygtende slange, ja Leviatan, den bugtede slange; og han skal dræbe dragen, som er i havet. På den dag skal I synge om den: En vingård med rød vin. Jeg, Herren, vogter den; hvert øjeblik vander jeg den; for at ingen skal skade den, vogter jeg den nat og dag. Harme er ikke i mig; hvem ville sætte tjørn og torne op imod mig i kamp? Jeg ville gå imod dem, jeg ville brænde dem alle sammen. Eller lad ham gribe fat i min styrke, for at han kan slutte fred med mig; og han skal slutte fred med mig. Han skal lade dem, der kommer af Jakob, slå rod; Israel skal blomstre og skyde knop og fylde jordens overflade med frugt. Har han slået ham, som han slog dem, der slog ham? Eller er han blevet dræbt efter samme slagtning som dem, der blev dræbt af ham? Med måde, når den skyder frem, går du i rette med den; han holder sin hårde storm tilbage på østvindens dag. Derfor skal Jakobs misgerning sones ved dette; og dette er al frugten af, at hans synd bliver taget bort: når han gør alle alterets sten som kridtsten, der knuses, skal Ashera-pælene og billedstøtterne ikke blive stående. Men den befæstede by skal ligge øde, og boligen skal være forladt og efterladt som en ørken; der skal kalven græsse, og der skal den lægge sig og fortære dens grene. Når dens grene er visnet, skal de brydes af; kvinder kommer og tænder ild på dem; for det er et folk uden forstand; derfor skal han, som skabte dem, ikke forbarme sig over dem, og han, som dannede dem, skal ikke vise dem nåde. Og det skal ske på

den dag, at Herren skal tærske ud fra Flodens løb til Ægyptens bæk, og I skal samles op én efter én, Israels børn. Og det skal ske på den dag, at der skal blæses i den store basun, og de skal komme, som var nær ved at omkomme i Assyriens land, og de fordrevne i Ægyptens land, og de skal tilbede Herren på det hellige bjerg i Jerusalem. Esajas 27,1–13.

I de foregående artikler har vi gentagne gange behandlet det “banner”, der løftes op for at kalde Guds andre børn ud af Babylon. Det sidste vers i Esajas’ syvogtyvende kapitel omhandler bannerets gerning, når det siger: “Den store basun skal lyde, og de skal komme, som var nær ved at omkomme i Assyriens land.” Assyrien er et symbol på Babylon i de sidste dage, og de, som i verset hører advarselsbudskabet om at komme ud af Babylon, kommer og tilbeder sammen med dem, der fremstilles som de hundrede og fireogfyrr tusinde, hvilke profetisk er placeret på “det hellige bjerg i Jerusalem.”

Verset siger: »Og det skal ske på den dag.« »Den dag«, som er den dag, hvor den anden røst i Åbenbaringen kapitel atten kalder Guds andre børn ud af Babylon, danner rammen om hele kapitlet. Den anden røst i Åbenbaringen kapitel atten råber ved søndagsloven, når Tyrus’ skøge bliver ihukommet.

Og jeg hørte en anden røst fra himmelen sige: Gå ud fra hende, mit folk, for at I ikke skal blive delagtige i hendes synder, og for at I ikke skal få del i hendes plager. For hendes synder har nået til himmelen, og Gud har ihukommet hendes misgerninger. Åbenbaringen 18:4, 5.

Esajas’ kapitel syvogtyve begynder med at angive den samme dag, som kapitlet ender med, når der står: „På den dag skal Herren med sit hårde og store og stærke sværd hemsøge Leviatan, den flygtige slange, ja, Leviatan, den bugtede slange; og han skal dræbe dragen, som er i havet.“

Ved søndagsloven begynder Guds fuldbyrdende, gengældende dom over dragens riger (De Forenede Nationer), dyret (pavedømmet) og den falske profet (De Forenede Stater). Ved søndagsloven styrtes den falske profet som bibelprofetiens sjette rige, og nationalt frafald frembringer national ruin. Søndagsloven er det punkt, hvor Guds fuldbyrdende domme begynder at falde over dragen, som er Satan (og hvis jordiske rige fremstilles som dragen), dyret og den falske profet. Det er en fremadskridende straf, som begynder ved søndagsloven. Begyndelsen og afslutningen af Esajas’ syvogtyvende kapitel er søndagsloven, og kapitlet fremstiller særlige emner, som er direkte forbundet med den historie, der leder frem til og følger efter søndagsloven.

Vi betragter kapitel syvogtyve, for det fastlægger den profetiske ramme for kapitlerne otteogtyve og niogtyve. I disse kapitler vil vi finde definitionen af silde regn som en metodologi, hvilket vil gøre det muligt for os at forstå betydningen af at lægge Daniels kapitel fire og fem hen over Daniels kapitel et til tre. Efter at Esajas kapitel syvogtyve har identificeret begyndelsen på den fremadskridende straf over dragens rige, beretter han, at Guds folk i denne tidsperiode befales at „synge om hende“. Synge om hvem?

Svaret på, hvem der skal synges om, findes i sangens titel, for de skal synge om »en vingård med rødvin, som Herren vogter«. Fortællingen om vingården er fortællingen om Guds folk, og den omtales første gang af Esajas i kapitel fem.

Nu vil jeg synge for min elskede en sang om min elskedes vingård. Min elskede havde en vingård på en meget frugtbar høj. Og han indhegnede den og ryddede stenene bort fra den og beplantede den med de ædleste vinstokke og byggede et tårn midt i den og udhuggede også en perse deri; og han ventede, at den skulle bære druer, men den bar vilde druer. Og nu, Jerusalems indbyggere og Judas mænd, døm, beder jeg eder, mellem mig og min vingård. Hvad mere kunne der gøres ved min vingård, som jeg ikke har gjort ved den? Hvorfor bar den da vilde druer, når jeg ventede, at den skulle bære druer? Og nu velan, jeg vil kundgøre eder, hvad jeg vil gøre ved min vingård: Jeg vil tage dens hegn bort, så den bliver afgnavet, og nedbryde dens mur, så den bliver nedtrådt. Og jeg vil lægge den øde; den skal ikke beskæres eller graves, men tjørn og torne skal skyde op i den; jeg vil også byde skyerne, at de ikke lader regn falde på den. For Hærskarers Herres vingård er Israels hus, og Judas mænd er hans yndlingsplante; og han ventede ret, men se, blodskyld; retfærdighed, men se, nødråb. Esajas 5:1–5.

I historien om søndagslovkrisen skal Guds folk synge vingårdens sang for Guds folk, for sangen siger: »Og nu, I Jerusalems indbyggere og Judas mænd, døm, beder jeg jer, mellem mig og min vingård.« Vingårdens sang er den sang, som identificerer forbigåelsen af et tidligere pagtfolk, mens Gud indgår pagt med dem, om hvem Peter siger, at de »forhen ikke var et folk, men nu er Guds folk«. Den identificerer, at ingen regn er faldet over vingården, og identificerer således Elias' gerning, ham som kommer i den tidsperiode, og som alene kan frembringe regn i den periode. Vi ved, at sangen handler om forbigåelsen af et pagtfolk, for vingårdens sang blev sunget af Kristus for det gamle Israel i den periode, hvor det gamle Israel blev forbigået, mens Gud samtidig indgik pagt med det åndelige Israel.

Hør en anden lignelse: Der var en husbond, som plantede en vingård og satte hegn omkring den og gravede en persekar i den og byggede et tårn og lejede den ud til vingårdsmænd og rejste til et fjernt land. Og da tiden for frugten nærmede sig, sendte han sine tjenere til vingårdsmændene, for at de kunne få dens frugter. Men vingårdsmændene tog hans tjenere og slog den ene og dræbte den anden og stenede en anden. Igen sendte han andre tjenere, flere end de første, og de gjorde det samme mod dem. Men til sidst sendte han sin søn til dem og sagde: De vil have ærbødighed for min søn. Men da vingårdsmændene så sønnen, sagde de indbyrdes: Dette er arvingen; kom, lad os dræbe ham og tage hans arv. Og de greb ham og kastede ham ud af vingården og slog ham ihjel. Når nu vingårdens herre kommer, hvad vil han da gøre ved disse vingårdsmænd? De siger til ham: Han vil ynkeligt ødelægge disse onde mænd og leje sin vingård ud til andre vingårdsmænd, som vil give ham frugterne i deres tider. Jesus siger til dem: Har I aldrig læst i Skrifterne: Den sten, som bygningsmændene forkastede, den er blevet hovedhjørnesten; dette er Herrens gerning, og det er underfuldt i vore øjne? Derfor siger jeg jer: Guds rige skal blive taget fra jer og givet til et folk, som bærer dets frugter. Og den, som falder på denne sten, skal blive knust; men den, som stenen falder på, ham skal den male til støv. Og da ypperstepræsterne og farisæerne hørte hans lignelser, forstod de, at det var om dem, han talte. Matthæus 21:33–45.

Da Jesus sang sangen om Guds vingård for det gamle Israel, blev de så grebet af budskabets logik og kraft, at da Jesus spurgte de ordkløvende jøder, hvad vingårdens herre ville gøre ved dem, som

slog Sønnen ihjel, kunne de ikke andet end give det rette svar, idet de sagde: „Han vil ynkeligt tilintetgøre disse onde mænd og forpagte sin vingård bort til andre vingårdsmænd, som vil give ham frugterne i deres tid.“

Jesus føjede derpå straks endnu et vers til sangen, da han sang om den forkastede sten, og samlede deres svar med den afsluttende strofe, da han sagde: „Derfor siger jeg jer: Guds rige skal tages fra jer og gives til et folk, som bærer dets frugter. Og den, som falder på denne sten, skal blive knust; men den, som den falder på, ham skal den male til støv.“ At den „maler ham til støv“, genlyder af Esajas syvogtyve, hvor „alle alterets sten gøres som kalksten, der sønderslås; Asjera-pælene og solstøtterne skal ikke blive stående“. Begge dele er henvisninger til det vækkelsesværk, der blev udført af Josija, som symboliserede dem i de sidste dage, der genopdager de „syv tider“, hvilket er anstødsstenen, som knuser dem, der nægter at finde den dyrebar.

På søndagslovens dag, som den fremstilles i Esajas kapitel syvogtyve, skal de, som „fordum ikke var et folk“, synge sangen om Herrens vingård med rød vin. Disse artikler har ofte påvist, at der ikke findes noget tredje budskab uden et første og et andet budskab. Søndagsloven er det tredje budskab, og søndagslovens dag indbefatter historien om det første og det andet budskab. I Esajas' kapitel syvogtyve identificerer søndagsloven den periode, som fremstilles i Daniels kapitel ét, og derpå igen i Daniels kapitler ét til tre. Profetisk identificerer søndagslovens dag i kapitel syvogtyve historien fra den 11. september 2001, da det første budskab blev bemyndiget, frem til den snart kommende søndagslov.

Vi vil fortsætte vores betragtning af den sang, som de genløste skal forkynde i tiden frem til det tidspunkt, hvor Roms skøge vil begynde at synge sin sang, i den næste artikel.

Og jeg så, og se, et Lam stod på Zions bjerg, og med ham hundrede fireogfyrre tusind, som havde hans Faders navn skrevet på deres pander. Og jeg hørte en røst fra himlen som lyden af mange vande og som lyden af et vældigt tordenskrald; og jeg hørte lyden af harpespillere, der spillede på deres harper. Og de sang ligesom en ny sang foran tronen og foran de fire væsener og de ældste; og ingen kunne lære den sang uden de hundrede fireogfyrre tusind, som var købt fri fra jorden. Det er dem, som ikke har besmittet sig med kvinder; for de er jomfruer. Det er dem, som følger Lammet, hvorhen det går. Disse er købt fri blandt mennesker som en førstegrøde for Gud og for Lammet. Og i deres mund blev der ikke fundet svig; for de er uden fejl for Guds trone. Åbenbaringen 14:1–5.